

...

## **Ett år i Ivan D's liv, del 18 (utkast)**

20 augusti

Bödeln vinkar folkhopen adjö och hundarna skäller sig själva till döds.

21 augusti

En pojke med glasögon säger till sin mamma med glasögon; 'mamma, varför är jag inte som alla andra barn?' Mamman svarar pojken; 'du är inget barn, du är en människa!' Pojken förstår inte och mamman förstår inte att pojken inte förstår. Hon förstår inte att dom lever i olika världar; att pojken lever i en djurvärld, att barndomen är omänsklig, en flock av rovdjur som vill hävda sig inför varandra; som slåss om dom vuxnas uppmärksamhet. Mamman har förträngt detta, sin egen barndom, liksom vi alla förtränger sånt som orsakar sår på vår själ; det är en överlevnadsinstinkt, varför skulle vi annars föda nya barn till livet? Om vi fullt ut mindes våra egna barndomar och om vi varit fullt på det klara med vilket helvete det är att vara barn, varför hade vi då fött nya barn till världen? Pojken är för ung för att ifrågasätta mammans ord och han känner sig därför inte övergiven, eller missförstådd; han känner sig bara oförstådd och kan inte förklara eller förstå sin uppgivenhet. Han känner sig utanför, utelämnad och han känner sig ensam och han undrar varför han känner sig ensam. Han ställer sig framför spegeln och undrar varför han är ensam och han vet att ensamheten har med utanförskapet att göra och att utanförskapet har med någonting hos honom själv att göra, barn är för unga och för oerfarna för att hysa någon annan slags förakt än självförakt, han söker därför detta någonting i sin spegelbild; någonting som skiljer honom från andra barn och han kommer fram till att det enda som skiljer honom från dom andra barnen är hans glasögon, så han tar av sig glasögonen, tittar på dom, spottar på dom och säger till dom; 'varför ska jag använda er, varför ska jag se bättre när allt ni visar mig och allt jag ser är mitt eget utanförskap? Barn som retas; ja, ondska! Ren och skär ondska!' En ondska som förblindar med ett mörker som inte på långa vägar går att se igenom. Han gör sönder sina glasögon och han lovar sig själv att aldrig igen använda dom. Han känner sig inte som en människa, han känner sig som ett djur. Eller, han känner sig som en människa och återigen; utanför.

22 augusti

Vad jag inte kan förstå; vad som håller mig utanför; världens beundran för Foucault; världens beundran för Chomsky; världens beundran för Heidegger; världens beundran för Spielberg, Hitchcock, Kubrick, Orwell, Marx, Aristoteles, Hegel; världens beundran för Popper, Russell, John Stuart Mill, positivism, nobelpriset i ekonomi, Kuhn, Woody Allen.. det känns som att någon sitter där uppe och spottar på mig. Deras verk skrattar åt mig, stänger ute mig och jag kan inte förstå. Jag lever i en annan värld, beundrandes; Kierkegaard, Nietzsche, Schopenhauer, Kafka, Nijinsky, Goethe, Fellini, Bergman, Tarkovskij, Beethoven, Rimbaud, Dylan Thomas.

23 augusti

Mitt sorgtyngda ansikte, mitt sargade ansikte; mitt lidande och mina ögon; flyktiga blickar; min osäkra gång och mina vaga handrörelser; på drift, likt övergivna, flytande, spökskepp på öppna hav; förkunnar jag det här, så lyssna noga; mitt förakt för världen bygger på självföraktet! Jag lider! Detta har jag utvecklat i min ensamhet; liksom jag inte längre tror att lyckan bär sin smärta under vingarna, jag vet, och jag vet att det i smärtans mörka snår, svarta smörja, ligger begravda dom största diamanterna; av lycka! Jag har utvecklat en förmåga för lidande! Förstå, arma folk, förstå; jag söker inte längre efter lyckan eftersom jag vet att den bär smärtan under vingarna, i skuggorna; det vet jag och har istället börjat söka lidandet! Jag uthärdar, jag plågar mig, jag pinar; därför! Jag pinar mig, ett självplågeri, jag ska stå ut med lidandet! Jag ska tälja lidandet, jag ska stöpa det efter min spegelbild och jag ska gräva däri, därför! Jag pinar mig, ett självplågeri, därför att jag vet att i lidandet där finns jag! Intrasslad, sökandes efter lycka! Jag söker lidandet för att hitta mitt geni! Jag blandar ihop saker och kallar det för konst! Jag formulerar min egen version av sanningen av vrakdelar som flutit in i land; ruinens branter skönjer dom vackraste utsikterna; jag bosätter mig där och jag tittar ut över en värld full av plast! Vem är jag? Vad ska det bli av mig? Varför föddes jag och vad ska leva utav? Mitt lidande! Jag är mitt lidande, jag föddes för att lida och så lever jag mitt liv; lidandes.

24 augusti

Hur kan man ens påstå att naturen och människan inte hör ihop, inte är samma sak, att tussilagor inte är människor och människor inte är tussilagor, när naturen blottar dom bästa metaforerna för vad mänskligheten är och hur vi lever våra liv; träd i stormigt väder rotar dom djupaste rötterna! Ni ser, vi måste kriga och jag krigar mot mig själv för att odla rötter djupa nog att definiera hela min natur, för att utvecklas, för att växa mig stark! Jag krigar för att komma djupare, jag lider för att hitta mitt geni; och inte för att hitta mitt geni, som inte på något sätt kan sägas finnas inom mig, men för att odla fram det! Likt dom fagrade spannmålen inte äger fagerheten i sina frön; men i jorden dom planterats i; jag söker mig till bördig jord; jag söker mig till spegeln, till fiender och människor starka nog att slå ner mig; att döda mig; med ett enda slag; jag står där, ruvar på min hämnd, kammar min frisyra, sköljer mina ögon och dricker mitt vin - jag står där och låter mina rötter växa djupa nog att definiera vem jag är! Lidandet är genialt, det är lidandet som ska hitta geniet; som söker sig ner; det är mina rötter i frostfrusen jord som en gång, eller aldrig, ska nå ner i skikten där vinterns småkryp håller hus; där jorden andas och värmen är konstant. Jag hamnar sökandes framför spegeln, som om alla vägar leder dit; som om alla mina fiender får plats där, i min spegelbild; hånleendes, skrattandes, gråtandes!

25 augusti

Det vill säga, jag hatar inte folk som älskar mig. Det är bara det att dom inte älskar den jag anser mig vara;

dom älskar mig inte. Det är inte jag. Vem är jag? Ensam i en flock av beundrare som anser sig veta vem jag är. Ensam! Vem är jag? Det är dags för mig att tala direkt ur hjärtat; det är dags för mig att tala om självföraktet. Jag är mitt självförakt! Jag älskar detta självförakt! Jag älskar mig själv, därför. Men vad bygger självföraktet i så fall på? Se det så här; jag är en dubbelnatur. Alla människor är dubbelnaturer. Dom står i spegeln och ser sig själva, betraktar sig själva, antingen som betraktaren eller den betraktade. När jag säger att jag älskar vem jag är och att jag är självföraktet, så menar jag inte att jag älskar hela mig själv; nej, det framgår tydligt att det inte förhåller sig på det viset. Jag hatar båda delar av mitt jag; jag hatar både den jag betraktar och betraktaren, men jag älskar relationen mellan dom två; föraktet för den andre; slagsmålet! Jag älskar mitt betraktande och jag älskar den som betraktar betraktaren och den betraktade i min spegelbild; jag älskar den därför att den föraktar vad den betraktar! Jag älskar därför inte människor som älskar mig, för inte heller dom hatar den jag anser mig vara; inte relationen, inte självföraktet; utan någonting dom fått för sig att jag är; och som jag likväl hatar. Jag älskar folk som älskar mitt självförakt! Kan någon älska någon annans självförakt? Nej, därför skrattar jag åt folk som säger sig älska mitt självförakt. Dom vet inte vad dom talar om. Jag beundrar folk som självföraktar, men jag älskar dom inte; det finns ingenting över, ingenting tillgängligt, ingenting för mig att älska i det. Självföraktet är en relation mellan ens båda olika jag; det betraktade jaget och det betraktande jaget. Hos andra människor kan vi endast älska eller hata något av dessa båda 'jag', men vi kan inte älska eller hata någon som inte så mycket identifierar sig med något av dessa båda 'jag', som med relationen däremellan. En sån människa går inte att älska eller hata; en sån människa går endast att beundra eller att förakta. Jag älskar ingen och jag hatar ingen, men jag beundrar och jag föraktar. Och ingen människa kan sägas älska eller hata mig, men beundra eller förakta mig och jag föraktar folk som antingen älskar mig eller hatar mig; jag föraktar dom för att dom har fel, för att dom inte vet vad dom talar om. Jag beundrar folk med självförakt och jag föraktar folk med egenkärlek.

26 augusti

Jag kan inte läsa böcker. Jag läser inte böcker. Jag slåss. Jag läser några rader och boken trasslar in sig i mina tankar; jag försöker dra loss boken och jag slåss. Jag slåss för att få boken att lossna och den fastnar ännu mer; ungefär som en man i en pöl av kvicksilver; ju mer han sprattlar desto fortare sjunker han. Jag läser inte en bok, jag simmar i kvicksilver.

27 augusti

Vem letar jag efter? Jag letar efter mig själv. Jag har ännu inte hittat mig själv; det här är inte jag. Världen utanför väntar på mig; väntar på att ta del av mig, väntar på att bli förbrukad, väntar på att jag ska älska dom! Jag väntar på mig själv av samma anledning; jag sitter i den mörka hydda som jag tidigare skapat åt mig själv; som jag skapade när det regnade ute och jag var ensam; jag gick in till min hydda och var mig själv; jag tog av mig mina kläder och jag lät den jag var gå därifrån; jag skrek åt honom; lämna mig ifred! Och han lämnade mig ifred. Jag satt där ensam, naken; jag satt där och var mig själv, som ingenting, eller som någon letandes efter vem jag var. Är jag den personen? Är jag inte den personen? Är jag inte sökaren,

så till den grad, att om jag hade hittat fram, hittat mig själv, hittat någonting som kunde identifiera vem jag var; så hade jag inte längre varit mig själv; och jag hade tittat på vad jag hittat och jag hade fortfarande känt mig så mycket som en sökare att jag inte ens skulle ha kunnat identifiera mig med det jag fann; med mitt jag. Nej, så är det inte; jag söker efter vem jag är och detta sökande är inte så mycket ett sökande efter någonting att hitta, eller en färd med ett mål, som ett sökande efter någonting att söka; en jakt efter någonting att jaga.

28 augusti

Det enda man kan göra i frihet är att välja bort den; och frihet är val! Friheten är en illusion! Fria män slavar under friheten! Den äkta friheten finns bara i fångarnas drömmar. Att bli fri är den enda friheten, att slå sig fri; som fri är man en slav. Friheten finns bara på håll. Ingen kan fånga den som fri; och att fånga den, att erövra den är att själv bli fångad av den, att själv bli erövrad. På samma sätt är det med fångenskapen; vi är endast fria i drömmarna om frihet och drömmarna om frihet kan endast drömmas i fångenskap. Jag blandar ihop begrepp, men ta mig inte på orden, istället; tänk!

29 augusti

Att tankar inte är självbiografiska, att tänkandet inte är självbiografiskt; men att skildrandet av tänkandet och skildrandet av tankarna är det. Märk väl, tankarna tillhör inte oss; men vi kan bara skildra dom som om dom gjorde det. Vi kan bara skildra dom som en plats i vårt tänkande, i vårt jag; trots att dom bara var där på besök. Det enda mina tankar säger om mig är att jag tänker; att jag är en tänkande person. Ingenting mer. Det enda den dödade älgen säger om en jägare är att han är en jägare; ingenting mer, den säger ingenting om vem han var, den är inte för honom självbiografisk; på samma sätt jagar jag mina tankar. Jag är en jägare; men tankarna i sig säger ingenting om vem jag är. Inte heller jagandet säger någonting mer om personen som jagar än att han är en person som jagar; endast trivialt; liksom tänkandet säger om mig att jag är en person som tänker. Vad är det då som säger någonting om vem jag är? Om inte sakerna jag jagar och inte mitt gevär, vad är det i så fall som säger någonting om vem jag är? Min vilja att skildra allt det här; att skildra tänkandet; att skildra tankarna - detta är mitt jag.

30 augusti

Att inte älska sig själv är att inte kunna älska andra. Att älska sig själv är att kunna älska andra. Att älska andra och hata sig själv är omöjligt. Att hata andra och älska sig själv är omöjligt. Alltså; man älskar andra endast för att man hos dom ser någonting som man älskar hos sig själv; och man älskar därför sig själv genom andra. Likadant med hatet. Kan man i ordets egentliga betydelse älska någon annan än sig själv? Kan man hata någon annan än sig själv? Nej!

1 september

Jag ska bli rotlös och jag ska förbli rotlös, så rotlös att jag kan beundra andra människor för deras rötter. Det är mina tankars syfte. Tänkandet är rotlöst. Tänkandet kommer att dra ner mig i förvirringen och dårskapen och denna dårskap kommer att bli min död; men innan dess ska jag hindra mig från att tänka på det. Jag ska tänka på andra människors rötter och jag ska hålla fast vid dessa rötter som ett barn håller fast vid sina föräldrars grind; jag ska hålla fast vid deras rötter som det enda fasta i mitt liv; jag ska hålla fast vid det för att kunna drömma mig därifrån. Liksom frihet är att slå sig fri och liksom drömmar är detta frihetssökeri så måste jag hitta en fast punkt att knyta mitt tänkande vid; jag ska högakta och jag ska prisa andra människors rötter! Jag ska hitta den grind på vars bortre sida, utanför, alla drömmar får plats och därför, innanför, drömmandet håller hov.

2 september

Dom flesta nätterna spenderar jag under nattlampan, tänkandes. Jag skriver ingenting, jag ämnar inte ens att skriva; mitt tänkande går inte ut på att skriva ner tankarna; i det avseendet är jag inte som jägaren, vars primära syfte med jakten är att skjuta. Jag ämnar inte att fånga tankarna, jag ämnar inte att skjuta dom. Jag ämnar bara att överleva; det är ett tidsfördriv. Jag fördriver tiden, likt jägaren som inte ämnar att jaga, men som bär geväret på ryggen för att få tillträde till skogen; lugnet, harmonin. Han är inte en jägare. Om tänkandet går ut på att fånga tankar, så är jag heller ingen tänkare; jag gör tankarna sällskap; men det är sant, ibland ämnar jag att skjuta ner dom; ibland ämnar jag att rensa upp skallen; att få ordning, att sortera, strukturera; att tömma skallen. Likt indianen med sin machetes röjer stigen för att kunna vandra på den; jag skjuter tankar för att kunna leva. För att inte drunkna, för att inte drunkna i all den galenskap som för många tankar på samma gång innebär; likt en flugsvärm, så svärmar tankarna i mitt huvud. Ibland sitter jag bara där, ibland skjuter jag. Men för det mesta är flugsvärmen för stor, flugorna för många, för att jag ens ska kunna inbilla mig att skjuta dom alla ner. Så många är mina tankar, att jag inte anser det vara mödan värd att ens försöka strukturera dom, oftast är det så. I natt, jag tänker på dårar; är dårar dom enda som talar till mig? Dom enda jag förstår? Svar ja. Jag förstår dårar därför att jag identifierar mig med dårskapen. Jag identifierar mig med dårskapen därför att jag i min spegelbild inte ser vad andra ser. Dom andra är normala. För mig själv är jag normal, men det säger sig självt, att 'dårskap' och 'normalitet' bara är relativa begrepp, tolkade ur den stora massans perspektiv. Den stora massan är och förblir normal och vad dom ser som normalt ska därför också tolkas för att vara normalt, objektivt. Språket är objektivt, språket är skapat, likt ett instrument, gjort för att man ska kunna kommunicera. Jag är objektivt galen. Trots att det i min värld är dårarna som är normala och den stora massan som är dårskapen; men det är också därför jag borde klassas som en dåre. Den stora massan ser mig som någon annan än vad jag ser mig själv i spegelbilden som; därför är jag inte normal; därför är jag en dåre. Jag förstår dårarna därför att jag ser mig själv, den jag ser i min spegelbild, i dom. Därför att jag identifierar mig med deras kamp mot världen, med deras dårskap. Jag tror att alla är dårar, enligt dom själva. Jag tror att vad den stora massan ser hos en person, aldrig är vad den enskilda personen ser i spegelbilden och jag tror därför att alla borde klassas som dårar och jag tror därför att

det enda människor kan förstå är dårar och jag tror att dårskap inte har någonting med något mentalt tillstånd att göra, men att det är en benämning på 'förståelse' och jag tror inte att genialitet är någonting annat än motsatsen till det; genialitet är sånt vi inte förstår. Vi förstår inte vad den stora massan ser och vi förstår inte att den stora massan kan se någonting hos oss, som i vår spegelbild är frånvarande, och därför för oss är så främmande och vi kan bara förstå dårarna; som ju säger, i allt dom gör, att dom inte kan förstå den stora massan. Den stora massan beskyller dårarna för bristande självinsikt. Dåarna beskyller den stora massan för bristande förståelse. Den stora massan är en samling dårar, hopbuntade. Men om 'förståelse' tolkas som dårskap så beskyller dårarna den stora massan för bristande dårskap. Det är sant. För dårarna är dårskapen det normala och dom beskyller därför, indirekt, den stora massan för att vara dårar. Dom förstår den stora massan, dom anser att den stora massan är dårar och dom anser sig själva vara normala. Dom förstår inte varför den stora massan anser dom vara dårar, och dom kan inte förstå sig själva genom den stora massans ögon; dom kan inte förstå sig själva därför, till slut, den bild som den stora massan skapat av dom och den bild som för dom alltså är en objektiv bild; och dom kallar därför sig själva för genier. Dom kallar sig själva för genier för att genialitet för dom är sakerna dom inte kan förstå och för att dom inte kan förstå sig själva i den stora massans ögon; dom kallar sig själva för objektiva genier och den stora massan förstår inte dom när dom kallar sig själva för genier och den stora massan kallar därför dom, till slut, också för genier. Allt är ett missförstånd.

3 september

Den senaste tiden; hur jag endast har famlat fram. Hur jag har saknat styrka i allt jag skrivit. Hur jag har förödmjukat mig själv.

4 september

Jag dras till sakerna jag tycker om och sakerna jag tycker om tänder en lampa i mitt tänkande; sen en lampa till och sen ytterligare en lampa. Nya tankar föds, det går överstyr. Jag blir vilsen och så lever jag mitt liv; likt en clown som kastar upp för många bollar i luften, jonglerar och samtidigt dansar över scenen. Någon dag, kanske i morgon, kanske i natt, kommer jag att falla över scenkanten och då kommer alla att skratta åt mig; men min blick fortfarande fäst på bollarna. Så vandrar jag genom livet, inte heller vandrar; men famlar fram, snubblar och vinglar och är på det hela taget för upptagen med tänkandet, för otålig, för att ägna verkligheten den uppmärksamhet som det krävs för att vandra fram, för att spatsera, på ett ryktbart och respekterat vis. Människorna ser mina steg; hur jag långsamt faller och för dom är jag bara en fallande människa; dom ser inte att jag faller för att jag i tankarna och i fantasin, tänder eldar och bygger torn; dom ser inte sånt. Jag lider, inte av brist på något; men av att ha för mycket av för många saker snurrandes samtidigt.

5 september

Är geniet en människa som lärt sig att lida; som utvecklat en förmåga till lidande och måste han därför lida för att förtjäna sin existens, sin genialitet? Men inte allt lidande är genialt. Lider alla genier? Jag tror nog det. Jag tror att genier lider av att vara genier; ett genialt lidande; jag tror att genialitet är en förmåga som utvecklats, en förmåga att lida något alldeles så oerhört att dom helst av allt och om dom bara hade kunnat; hade av sagt sig sina lidande; kastat bort sin genialitet och börjat leva som vanliga människor istället; dom människorna dom så innerligt föraktar och dom människorna som är orsaken till deras lidande; utanförskapen - källan till deras genialitet. Men dom kan inte sluta lida. Dom vet inte hur man gör. Den som en gång lidit kommer att förbli lidande; och om dom lyckas bli kvitt med denna, den första sortens lidande så kommer i dess tomrum en annan form av lidande att infinna sig; lidandet av att inte lida. Liksom en människa som tänkt kommer att förbli en tänkande varelse; det går inte att stänga av tänkandet; det är som en tumör; en elakartad tumör - en människa som bestämmer sig för att sluta tänka kommer ändå inte kunna låta bli att tänka tillbaka på tiden som tänkande människa och på vad han tänkte då. Även människor som inte tänker minns. Alla människor minns. Minnena går inte att förtränga. För den tänkande människan kommer minnena att bestå av vad han tänkte då; det är det enda han har att minnas; han har levt genom tänkandet och tankarna är det enda han har upplevt; det enda han har att minnas tillbaka på.

6 september

Hemlöshet och hemlängtan. Mitt hem är alla platsen jag befunnit mig på, hemlängtan är en längtan bort från var jag befinner mig; en spaning efter den tid som flytt.

7 september

Jag tog ett glas mjölk och begav mig in till mitt sovrum; det var mörkt, ingen lampa fungerade och jag visste att det skulle bli en lång och fruktansvärd natt; ensamheten, slagsmålen. Jag slåss inte mot mina tankar, men jag slåss för dom; för att hålla kvar dom och mina tankar frodas i mörkret och mina tankar frodas i pennans frånvaro; det låg en penna bredvid min säng men det var för mörkt för att kunna skriva någonting; tankarna rusade ifrån mig, jag höll dom kvar ett tag men dom lämnade mig och jag skickade ut en armé av tankar för att leta reda på dom; deras tomrum, likt sår på mitt tänkande; beredde ut en bottenlös ocean av ensamhet. Jag höll på att drunkna däri och bad till gud, en stilla bön, om att få somna ifrån detta helvete; om att aldrig få vakna upp igen.

8 september

Lidandet att inte leva i samklang med tiden, utkastad som en främling likt en grottmänniska i vår tid eller en människa av vår tid inkastad i en grotta; båda är för mig lika bekant, för jag identifierar mig inte så mycket med dom och den tid dom befann sig i som deras som deras tidlöshet; som med deras lidande; deras

rotlöshet, utsatthet, utanförskap; att ha kastats in i en tid som inte passar dom. Sådan känner jag mig.

9 september

Kan inte riktigt förstå stäppvargens lidande, så som den skildras i förordet, när jag läser hans anteckningar; kan inte se hans lidande natur, men så går det upp för mig att han är lycklig endast när han skriver, att han njuter, att det är hans välbehag så till den grad att det snart blev uppenbart vilken smärta han måste genomlidit alla de sekunder då inte pennan låg i hans hand; då han inte skrev; då han bara stirrade ut genom sovrumsfönstret och ingenting tycktes honom nära nog för att skrivas ner; denna smärta skildras i hans njutning, i han skrivandes välbehag, i alla ord, i allt han skriver; fast tvärtom; i anteckningarnas kontraster. Liksom man ser ett gatubarn i Lima äta en banan och inser att han njuter nu, inte så mycket av bananen, som för att han slipper hungra; för att han undkommit lidandet, om än bara för stunden som mättnaden håller i sig; så i alla fall denna stunden.

10 september

Jag sökte efter någon att hålla om. Jag hittade en dam och jag bad damen att få följa med henne hem. Hon tittade på mig. Ögonen blanka och rösten tom och hon sade till mig: 'du är död, du är död! Dra iväg och kom aldrig tillbaka hit igen.'

11 september

Idag, inte skrivit någonting, istället; ruvat tankar. Hur förut alla mina ord levde inför mig men hur nu, allt det levande endast jag ser i formerna av ord; hur verkligheten framstår inför mina ögon som endast den bok jag ännu inte skrivit. Därför, flyr in i fantasin; den är ännu fri. I den är mina ord döda. Jag skriver om fantasin och vaskar fram dom döda, dom mest döda, orden, just för att förtydliga kontrasten däremellan, där jag lever mitt liv; i kontrasten mellan mina ords utdödhet och min fantasins livlighet. Pennan är inte så mycket mitt spjut som en krok; hängandes, dinglandes från fantasin ner till verkligheten för att fånga orden levande nog att bli dödade.

12 september

För konstnären är livet en kamp, som måste bekämpas och utkämpas för att hållas levande och han nöjer sig inte, kan inte nöja sig med att dag ut och dag in endast bedriva sin kamp som den bedrivits förut; det leder in i en tristess, i ett döende, i ett konstnärligt döende, så för att hålla elden levande, kampen meningsfull; så måste han hela tiden trappa upp den; han måste stegra sitt kämpande; och detta blir han död; han slåss och dör av utmattning; han dör inte genom att långsamt dö ut, genom att tyna bort; men genom att explodera i en

supernova till att lämna mörkret efter sig och i mörkret kommer folk att förstå hans eld; hur den lös upp; likt en sols betydelse aldrig är mer påtaglig än ögonblicket efter den slocknat. Konstnären vet om detta mycket väl och han vill göra en verkan, även med sin död; han vill göra sin död till något meningsfullt; något konstnärligt; till ett konstverk!

13 september

Solen skiner och jag hatar den. Den skiner för alla andra. Skiner den alls? Solen skiner och jag hatar den! Hatar jag alls? Vem är jag? Är jag? Solen skiner och jag hatar den!

14 september

Hur skapades för att svara på frågor vi inte kunde svara på; men hur han idag endast tjänar som en tillflykt från dom svar som vetenskapen har givit oss.

15 september

Man betraktar sig själv i spegeln. Man betraktar sig som betraktaren men kan inte förstå att betraktarens bild av den betraktade inte stämmer överens med den betraktades bild av sig själv. Man känner sig ensam. Man känner sig missförstådd. Man kan inte förstå missförståndet. Man försöker förstå missförståndet och spegeln blir ett fönster och fönstret blir en spegel. Man blir förvirrad. Man sluter ögonen.

16 september

Att bli räddad, någon som offrat ens liv för en genom att själv dö och att sedan ta livet av sig.

17 september

Att gud skapades för att vi skulle ha någonting att fly till. Att gud lever kvar för att vi behöver fly härifrån. Behöver någonting att fly ifrån.

18 september

Att vara fångad i sin kropp, att vara underkastad sina begränsningar; endast insikten om sina drömmars och sin fantasi oändlighet. Att drömma allt för väl, att fantisera allt för väl.

19 september

Scen ur en dröm; en grupp åskådare tittar på ett cykellopp. Cyklisterna åker förbi och alla åskådare går därifrån. En åskådare står kvar.

20 september

Hur kan så stora drömmar få plats i en sådan liten hjärna?

21 september

Om tankarna bara kunde lämna mig i fred så att jag kunde få sova i natt; men nej och återigen nej! Hur jag kastas mellan dom; hur jag sparkas från hörn till hörn; hur jag tyglas och hur jag ligger maktlös, fångad, under dom.

22 september

Hur många timmar jag spenderat på tågstationer. Där kan jag sitta utan att göra någonting; där kan jag undkomma människors misstänksamhet och komma undan den misstänksamhet som människor i gemen hyser för folk som sitter utan att göra någonting, som går utan mål; jag sitter på tågstationer och låtsas som att jag väntar på nästa tåg och jag tittar på folk. Jag betraktar dom. Jag iakttar dom. På väg någonstans, alla på väg bort! På väg vart då? På väg till sina gravar! På väg genom livet släpandes på tunga saker! Men dör, det gör vi med famnarna tomma! Nakna! Ensamma! Vad händer med sakerna som folk bär med sig genom livet? Vad händer med meningen med livet när man dör?

23 september

Jag vill skriva ner allt jag ser. Jag vill omfamna världen och jag vill trycka världen mot min famn och jag vill använda min penna likt en nål! Är det inte på ett sådant vis som pennan är lämpad att användas som? En nål! En nål och jag vill hålla världen i min famn likt ett barn håller ballonger i sin famn och jag vill sticka hål på världen och jag vill se vad som finns inuti och jag vill gråta och jag vill skratta och jag vill stå där, ensam kvar, och jag vill se horisonterna falla och solen släckas ner och stjärnorna försvinna och jag vill skratta åt det; jag ska skratta då, jag ska skratta och stampa fötterna mot marken och jag ska slå mig själv på bröstet och jag ska gråta och jag ska skratta och jag ska känna mig som en vinnare; likt en general som vunnit slaget men inte har några kvar att fira med; likt en spelare som vinner på hästar men gråter ändå

därför att det han vann var mindre än insatsen och jag ska gråta och jag ska skratta!

24 september

Att inte göra slut på smärtan, men att göra slut med smärtan. Är det inte ett romantiserande sätt att se på självmordet?

25 september

Bonden har sitt boskap; tänkaren har sina tankar. Att tankarna inte är en del av tänkaren utan att tankarna är objektiva, fristående objekt och att tänkaren är ett fristående objekt och att tänkandet, det subjektiva är relationen mellan tankarna och tänkaren; att tankarna därför inte går att skildras objektivt eftersom tankarna för tänkaren är subjektiv och om tänkarens ensamhet; hopplöshet; utslocknande och död.

26 september

Att en liten droppe kan berätta allt om världen, så är den fortfarande bara en droppe i ett hav och hur världen bekräftar detta för den lilla droppen, om och om igen; att den endast är en droppe i ett hav!

27 september

Att all konst är självporträtt; konstnärens porträtt av sig själv och att vi därför när vi betraktar konstverket måste sätta oss in i konstnärens situation så till den grad att vi inbillar oss och är på det klara med att vi är konstnären och att det är vi som har målat tavlan! Att förstå någon är att förstå sig själv. Att förstå att man inte förstår är att förstå sig själv. Även förståndet är ett självporträtt!

28 september

En klump i tänkandet; likt ett stopp i ett avlopp.

29 september

Jag måste skriva. Jag vill inte skriva; jag bärs fram av brustna hjärtan, skrikande halsar; ledsna blickar; jag släpas fram av folket som lagt sig ner för att dö; jag hånas och jag spottas på; jag dras fram till en offerplats och folket skriker efter Barabas och jag säger 'nej, nej, nej Barabas finns inte här' och dom tittar på mig och

dom slår sina händer mot tinningarna och dom knäpper sina händer i en högljudd bön till gud; och gud stiger ner från himmelen, tittar mig djupt i ögonen, vidgar näsborrarna, sätter pekfingrarna mot nästippen, förtäljer blicken än djupare i mina ögon, hånler och säger; 'döda honom!' Folket faller ner på knä, jublar, ställer sig upp i extas, dansar; lovprisar gud och sjunger psalmer om min död; dom drar mig i håret, dom slår mig på käften och dom letar stenar spetsiga nog att döda mig med; ett kors att spika upp mig på; men hejdar sig; gud lyfter pekfingret och säger till sitt folk; 'hejda er, pina honom; låt han lida lidandets alla kval; jag vet en död som är smärtsammare ändå, smärtsammare än alla spetsiga stenar jag givit er', och så sätter han pekfingrarna mot nästippen ännu en gång, hånler och säger; 'ge honom en penna och applådera hans ord; ge honom en penna och skratta åt hans ord; ge honom en penna och slut er själva till tystnaden; men hur som helst; ge honom en penna!'

30 september

Jag ska låta min filosofiska teori vänta en dag. Jag har lovat att ge ett utkast till V. i morgon, men jag ska vänta ut mina tankar; jag ska låta dom falla ner och lägga sig på marken och jag ska betrakta dom; jag äger ännu inte kraften att uttrycka vad jag vill uttrycka, eller ens att förstå vad jag vill uttrycka. Om att stå framför spegeln; jag måste hejda mig för att inte fullkomligt snöa in; för att inte tappa fotfästet. Jag hoppas att V. förstår.

31 september

Hon är en sådan som inte 'kan bli trampad på' och därför trampar dom på henne. Sådan är människan. Hon kan inte bära skit, hon kan inte bli utnyttjad; hon kan inte köras med; därför kör dom ut henne; därför bär dom ut henne likt skit. Sådan är människan.

1 oktober

En skådespelares skådespeleri går inte ut på att skildra en människa som skådespelar någon utan på att skildra denna någon skådespelandes en människa som skådespelar sig själv. En skådespelares syfte med sitt skådespeleri är inte så mycket att förtränga att hon skådespelar utan att vara så medveten om att hon skådespelar att hon blir omedveten om vem hon är och därför blir den rollfigur som hon skådespelar. På detta sätt lever vi våra liv, skådespelandes olika roller så till den grad att vi blir dessa roller; inte tvärtom. Vi slutar aldrig att skådespela; vi skådespelar alltid, vi skådespelar oss själva men detta skådespeleri är också det vi är; vi är skådespelare; vi är skådespelare som skådespelar oss själva och våra jag, våra innersta jag är ingenting annat än detta skådespeleri så att vi också betraktar människorna som inte skådespelar för att vara falska; döljandes vilka dom är; skådespelandes någonting annat.

2 oktober

Allt kan man glömma, men man kan inte glömma att man har glömt.

3 oktober

Jag tror, men denna tro bygger på vetskapen att jag tror. Att veta är att inte tro; ser ni det motsägelsefulla i vår tro? Ser ni hur tron bygger på vetskap; kan man verkligen tro att man vet? Kan man bara inte veta att man tror? Kan man alls tro? Nej, man kan endast veta och veta att man inte tror. Man kan veta att man inte vet, men detta är en vetskap lika stark och monumental som vetskapen om att man vet. Man kan inte tro att man tror; därför finns inte tron.

4 oktober

Att det förflutna inte förändras, ha! Det förflutna förändras lika mycket som framtiden och vad framtida händelser gör med detta nu som vi just nu genomlider; dom kommer att förändra det och skaka om det med sina överraskningar och få oss att återuppleva och ändra det i efterhand. Framtiden skriver om dåtiden lika mycket som dåtiden skriver om framtiden. Håll ut!

5 oktober

Det ändliga livet levs förklädd; genom att spela en roll; genom att inte endast vara sig själv men genom att låta sig själv bli någonting annat. Vi är inte så mycket någonting annat som vi är denna förklädnad och den roll som vi spelar; spelandes oss själva.

6 oktober

Mitt syfte med texterna är inte att få tankarna att överleva, eller att ens sprida tankar, men att förkunna för andra, inte vad jag tänkte, utan att jag tänkte. Detta är mina tankars motiv; och detta strider jag för.

7 oktober

En författare som skriver om sig själv skapar en person och för en dialog sådan att när han säger vad han tänker så föraktar denna personen, denna person han skapat till ett självporträtt av honom själv, tänkandet; monologen är därför ett självförakt liksom självföraktet består av två skilda slag, två skilda jag; någon som föraktar sig själv och någon som älskar sig själv på grund av självföraktet. Huruvida det i ordets verkliga

mening verkligen är ett självförakt, nej; jag tror istället att det är dessa två olika jag som föraktar varandra; författaren föraktar det han skriver om och det han skriver om föraktandes skrivandet; båda olika jag älskandes sig själva och båda olika jag föraktandes i självförsvär.

8 oktober

~~Lära sig att tänka; inte att tänka på att lära sig. Det är vad skolan borde handla om.~~

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Carlos Clandestino med Poeter.se id #8057 innehar upphovsrätten